

Sygn. akt IV U 378/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Patrycja Kubiak

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 roku

sprawy z odwołania **E. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o świadczenie rehabilitacyjne

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 12.07.2019 r.

orzekł:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni E. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 240 dni od 27 czerwca 2019 r.

Sygn. akt IV U 378/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lipca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczyni E. W. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, wskazując jako podstawę prawną art. 18 ust. 1 i 3-6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa / Dz. U. z 2019 r. poz. 645/.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, zgodnie z art. 18 ustawy zasiłkowej świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. O stanie zdrowia uprawniającym do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego orzeka lekarz orzecznik ZUS.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o dalsze świadczenie w dniu 5 czerwca 2019 r.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 27 czerwca 2019 r. uznał, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy na okres do 30 kwietnia 2021. Z tego powodu nie ma ona prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a jedynie może ubiegać się o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Odwołanie od wspomnianej decyzji złożyła wnioskodawczyni, wskazując że faktycznie jest niezdolna do pracy, jednak z powodu faktu że operacje która przywróci jej zdolność do pracy przewidziano na wrzesień 2020 r. Lekarz orzecznik

w orzeczeniu , jak i ZUS w decyzji nie odniósł się do tego czy wnioskodawczyni rokuje powrót do pracy , a taki powrót wnioskodawczyni rokuje .

W konkluzji wnioskodawczyni wniosła o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres przewidziany w art. 18 i 19 ustawy zasiłkowej .

W odpowiedzi na odwołanie organ ZUS wniósł o jego oddalenie powołując uzasadnienie prawne i faktyczne jak w zaskarżonej decyzji .

Sąd ustalił co następuje:

Wnioskodawczyni E. W. urodziła się (...). Ostatnio zatrudniona była jako pakowacz . Od sierpnia 2018 r. leczy się z powodu dolegliwości bólowych barku prawego . U wnioskodawczyni rozpoznano zespół bolesnego barku prawego z istotnym zaburzeniem funkcji . Z tego powodu wnioskodawczyni była niezdolna do pracy i otrzymała zasiłek chorobowy do 26 lutego 2019 r. z tym dniem wyczerpując 182 dniowy okres zasiłkowy .

/dowód : opinie lekarskie - dokumentacja orzecznicza-akta rentowe ,

-dokumentacja medyczna k.11-12,

-wniosek o świadczenie rehabilitacyjne –akta rentowe

-opinia biegłych k. 22-23 , 35 /

W dniu 21 lutego 2019 r. wnioskodawczyni wystąpiła o świadczenie rehabilitacyjne i Lekarz Orzecznik w orzeczeniu z dnia 18 marca 2019 wskazał , że wnioskodawczyni rokuje odzyskanie zdolności do pracy i uzasadnia to przyznanie jej świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy . Decyzją z dnia 26 marca 2019 r. przyznano jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy od 27 lutego 2019 r. do 26 czerwca 2019 r. .

/dowód : opinie lekarskie - dokumentacja orzecznicza-akta rentowe ,

-dokumentacja medyczna k.11-12,

-wniosek o świadczenie rehabilitacyjne –akta rentowe

-opinia biegłych k. 22-23 , 35 ,

-orzeczenie lekarza Orzecznika –akta rentowe /

W dniu 7 czerwca 2019 r. wnioskodawczyni wystąpiła o świadczenie rehabilitacyjne na kolejny okres . W tym czasie wnioskodawczyni była już zakwalifikowana do zabiegu artroskopii , który wyznaczono na 10 września 2020 r. . Lekarz orzecznik mając na uwadze dokumentację medyczną i wyznaczony zabieg artroskopii uznał , że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy na okres do 30 kwietnia 2021 r. Na podstawie tego orzeczenia ZUS wydał decyzje odmowną co do dalszego okresu świadczenia rehabilitacyjnego . Wnioskodawczyni została także pouczona , że może wystąpić o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy . Wniosek ubezpieczonej co do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy został załatwiony odmownie z uwagi na fakt , że wnioskodawczyni nie miała odpowiedniego stażu pracy – odpowiedniego okresu składkowego .

/dowód : opinie lekarskie - dokumentacja orzecznicza-akta rentowe ,

-dokumentacja medyczna k.11-12,

-wniosek o świadczenie rehabilitacyjne –akta rentowe

-opinia biegłych k. 22-23 , 35 ,

-orzeczenie lekarza Orzecznika –akta rentowe i k.7 ,

-decyzja w przedmiocie świadczenia k. 8 ,

-decyzja w przedmiocie renty k.9/

Wnioskodawczyni , po przeprowadzonym zabiegu operacyjnym rokuje odzyskanie zdolności do pracy Korekcja operacyjna zmian chorobowych może poprawić w znacznym stopniu wydolność stawu i spowodować powrót do pracy .

/dowód : -opinia biegłych k. 22-23 , 35 ,/

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez obie strony oraz znajdujących się w aktach zasiłkowych, dokumentów leczenia wnioskodawczyni złożonych do akt a w szczególności w oparciu o opinię sądowno-lekarską z dnia 16 października 2019 r., uzupełnioną w dniu 2 grudnia 2019 r. przez biegłych na żądanie sądu , sporządzoną w sprawie przez biegłych sądowych z zakresu medycyny: neurologa i chirurga-ortopedy .

Okolicznością mającą zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było ustalenie, czy po dniu 26 czerwca 2019 r. wnioskodawczyni była nadal osobą niezdolną do pracy i w przypadku pozytywnego ustalenia w tym zakresie, czy dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

Prawo wnioskodawczyni do świadczenia rehabilitacyjnego należało oceniać w kontekście przepisu art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, dalej określanej jako „ustawa zasiłkowa” /Dz. U. z 2016 r., poz. 372 /. W myśl art. 18 ust. 1 powołanej wyżej ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Ust. 2 stanowi zaś, że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Z cytowanego przepisu wynikają dwie przesłanki, od których łącznego spełnienia uzależnione jest prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Po pierwsze – po wyczerpaniu okresu zasiłkowego musi nadal utrzymywać się stan niezdolności do pracy, po drugie – dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Sam fakt niezdolności do pracy nie stanowi zatem podstawy ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Skutkujące tą niezdolnością schorzenia muszą być tego rodzaju, iż wskutek oddziaływań leczniczych lub rehabilitacyjnych jest możliwe usunięcie stanu niezdolności do pracy w okresie trwania świadczenia rehabilitacyjnego.

Przechodząc do pierwszego z sygnalizowanych zagadnień – ustalenia niezdolności do pracy, należy na wstępie stwierdzić, że bezspornym w sprawie było, iż wnioskodawczyni po 26 czerwca 2019 r. była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Wynikało to i z orzeczenia Lekarza Orzecznika , z opinii biegłych jak i z twierdzenia wnioskodawczyni .

Rozważając kwestię rokowania powrotu do zdrowia – odzyskania zdolności do pracy , Sąd oparł się na opinii sądowno-lekarskiej , sporządzonej w sprawie przez biegłych sądowych z zakresu medycyny: neurologa i chirurga-ortopedy .Opinia sporządzona została przez osoby posiadające niekwestionowaną wiedzę medyczną z dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii, a przede wszystkim była ona przekonywująca, logicznie uzasadniona z odwołaniem się do przeprowadzonego badania lekarskiego i wewnątrznie niesprzeczna a także spójna.

Biegli zgodnie wskazali , zabieg operacyjny rokuje odzyskanie przez wnioskodawczynię zdolności do pracy .

Opinia nie była przez strony kwestionowana .

Z opinii tej strony wywodziły jednak odmienne wnioski .

Interpretacja art. 18 ustawy zasiłkowej przedstawiona przez ZUS była błędna .

Organ rentowy utrzymywał , że skoro odzyskanie zdolności może nastąpić dopiero po zabiegu operacyjnym , to brak jest podstaw do przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego , który nie może być pobierany aż do tej daty .

W wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie II UK 644/15 Sąd Najwyższy wskazał , że oceniany z uwzględnieniem reguł wykładni gramatycznej art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 372 ze zm.) wymaga, aby po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, to znaczy po upływie maksymalnego terminu jego pobierania, nadal (czyli bez przerwy, ciągle) występowała niezdolność do pracy oraz żeby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w następstwie kontynuowanego procesu leczenia lub rehabilitacji leczniczej, ale równocześnie nie określa terminu, w którym ma nastąpić odzyskanie zdolności do pracy. Dla uznania, że warunek ten jest spełniony, wystarcza więc jedynie to, aby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji leczniczej. Termin 12 miesięcy, a właściwie nie dłuższy niż 12 miesięcy, wyznacza natomiast art. 18 ust. 2 ustawy, który jednak, co również wynika z jego wykładni gramatycznej, nie jest przepisem określającym warunki (jeden z warunków) nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, lecz przepisem wyznaczającym jedynie maksymalny termin wypłaty tego świadczenia. Nie jest zatem trafna konstatacja, że brak możliwości ustalenia daty odzyskania zdolności do pracy stanowi przesłankę odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Kwestia poddania się procedurze leczniczej warunkującej odzyskanie zdolności do pracy również nie stanowi warunku pozytywnego, kreującego prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, jak i warunku negatywnego wyłączającego prawo do tego świadczenia. (MoPr 2017/4/215).

Uzasadniając swoje stanowisko , Sąd Najwyższy wskazał , że w myśl art. 18 ust. 2 ustawy, świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Co również istotne w kontekście oceny warunków decydujących o prawie do świadczenia rehabilitacyjnego, stosownie do art. 18 ust. 7, świadczenie to nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Wśród przesłanek negatywnych ustawa nie wymienia rokowania odzyskania zdolności do pracy w terminie dłuższym niż 12 miesięcy. Warunkami pozytywnymi są:

1) wyczerpanie zasiłku chorobowego (czyli uprzednie pobieranie zasiłku chorobowego przez okresy wymienione w art. 8; 2) nadal występująca niezdolność do pracy (w wyżej określonym znaczeniu); 3) rokowanie odzyskania zdolności do pracy w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji leczniczej. Oceniany z uwzględnieniem reguł wykładni gramatycznej art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej wymaga zatem, aby po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, to znaczy po upływie maksymalnego terminu jego pobierania, nadal (czyli bez przerwy, ciągle) występowała niezdolność do pracy oraz żeby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w następstwie kontynuowanego procesu leczenia lub rehabilitacji leczniczej, ale równocześnie nie określa terminu, w którym ma nastąpić odzyskanie zdolności do pracy.

Dla uznania, że warunek ten jest spełniony, wystarcza więc jedynie to, aby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji leczniczej. Termin 12 miesięcy, a właściwie nie dłuższy niż 12 miesięcy, wyznacza natomiast art. 18 ust. 2 ustawy, który jednak, co również wynika z jego wykładni gramatycznej, nie jest przepisem określającym warunki (jeden z warunków) nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, lecz **przepisem wyznaczającym jedynie maksymalny termin wypłaty tego świadczenia.**

Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie to stanowisko podziela .

Wobec powyższego, Sąd na podstawie przepisu art.477¹⁴§2 k.p.c. w zw. z art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa /Dz. U. z 2016 r., poz. 372 / zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 240 dni, poczynając od dnia 27 czerwca 2019 r.